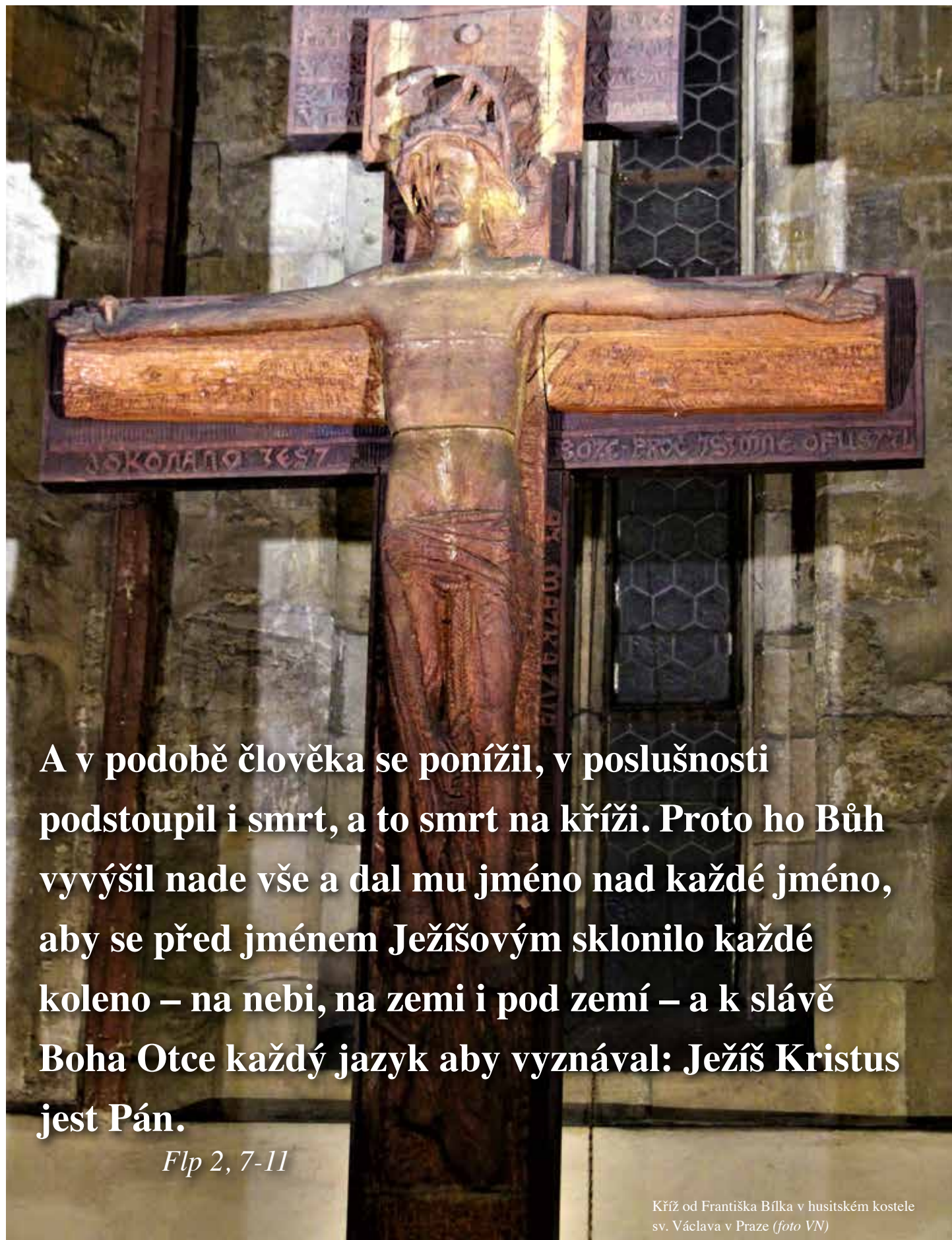

LAZARIÁNSKÝ REUNION

ČLENŮ VOJENSKÉHO A ŠPITÁLNÍHO ŘÁDU SV. LAZARA JERUZALÉMSKÉHO V ČESKÉ REPUBLICE ★ ★ ★ 1/2019

**A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti
podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. Proto ho Bůh
vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno,
aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé
koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – a k slávě
Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus
jest Pán.**

Flp 2, 7-11

Kříž od Františka Bílka v husitském kostele
sv. Václava v Praze (foto VN)

Návštěva prezidenta České republiky v hospici REHOS

Dne 19. března 2019 navštívil prezident České republiky Ing. Miloš Zeman v rámci své oficiální návštěvy Karlovarského kraje hospic REHOS v Nejdku u Karlových Varů. Náš Řád drží nad hospicem REHOS patronát a je v řadě třetím hospicem, se kterým náš Řád úzce spolupracuje. Ředitel-

ka a zakladatelka hospice, paní Olga Pištejová, DiS, se v rámci květnové investitury stane členkou Řádu.

Hospic REHOS je prvním kameným hospicem v Karlovarském kraji. Jedná se o nestátní zdravotnické zařízení, jehož hlavním cílem je poskytování ústavní paliativní péče. Hospic je příspěvkovou organiza-

cí Karlovarského kraje. Ten je také jeho zřizovatelem. Hospic hospodář s finančními prostředky získanými z rozpočtu zřizovatele, finančními prostředky získanými vlastní činností, příspěvky a dary fyzických či právnických osob. Bližší informace o hospici na webu: <http://www.rehos-nejdek.cz>

Schůzka s panem prezidentem trvala 90 minut a většina času byla věnována diskuzi na téma paliativní a hospicové péče. Pan prezident se také zajímal o činnost našeho Řádu. Oficiální návštěvy se zúčastnili zástupci našeho Řádu – velkobailiv Ing. David Miřejovský, KCLJ, emeritní velkobailiv prof. Dr. Aleš Bluma, GCLJ, kancléř Ing. Ondřej Farka, KLJ, a velitel Karlovarské komendy Ivan Medek, KLJ. Prezident republiky věnoval hospici REHOS keramickou sochu Pražského Jezulátka, která byla společně s panem prezidentem a zástupci Řádu umístěna v hospicové kapli. Pan prezident přislíbil vysvěcení Pražského Jezulátka J. E. Dominikem kardinálem Dukou. Pan prezident byl doprovázen svým týmem, který tvořil vedoucí Kanceláře prezidenta republiky Ing. Vratislav Mynář, ředitel odboru protokolu Mgr. Vladimír Kruliš, Ph.D., ředitel tiskového odboru Jiří Ovčáček, dále pak hejtmankou karlovarského kraje paní Mgr. Janou Mračkovou Vildumetzovou, starostkou města Nejdek paní Ludmilou Vocelkovou a dalšími.

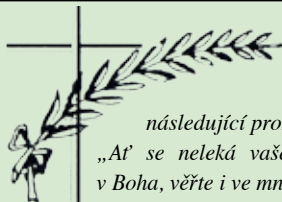
Ondřej Farka

Spolubratr Pavel Komínek odešel do věčného domova.

Dne 28. ledna 2019 ve věku 48 let nás po krátké těžké nemoci opustil náš spolubratr Pavel Komínek. Rozloučili jsme se s ním 2. února 2019 v chrámu sv. Máří Magdalény v Němčicích nad Hanou.

Pavel se narodil 5. června 1970 v Moravském Krumlově. Dětství prožil v Němčicích nad Hanou, kde bydlel s rodiči, sestrou Evou a prarodiči. Po ukončení ZŠ nastoupil na Střední lesnickou školu v Hranicích na Moravě. Po maturitě vystudoval Teologickou fakultu Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích. Začal pracovat u policie ČR, nejprve v Českých Budějovicích, potom na policejním prezídiu v Praze, kde působil v hodnosti podplukovníka. Po ukončení služby v řadách policie ČR požeňnaně působil jako pastorační asistent v Domově sv. Alžběty v Žernůvce. V loňském roce nastoupil na své poslední pracovní místo, kterým byl Úřad práce v Brně, kde vykonával funkci státního rady – finančního kontrolora.

Za náš řád jsem se s ním rozloučil

následující promluvou:

„Ať se neleká vaše srdce! Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby nebylo tak, řekl bych vám to, protože vám jdu připravit místo a když odejdu a připravím vám místo, přijdu zase a poberu vás k sobě, abyste tam, kde jsem já, i vy byli.“ (Jan 14,1-3)

Smrt blízkého člověka je vždy velmi bolestná, zvláště člověka tak mladého, jakým byl náš spolubratr Pavel. S jeho ztrátou se nemůžeme smířit. Proto se obracíme k Božímu Slovu, které je zdrojem naší naděje a které celý život provázelo i našeho zesnulého spolubratra.

Všichni, kdo jsme sledovali jeho zápas, jsme se tolik modlili za jeho uzdravení, ale zároveň jsme měli obavy a strach o jeho život.

Strach není nikomu z nás cizí. I učedníci se báli, ale právě do tohoto našeho strachu začínají Ježíšova slova: „Ať se neleká vaše srdce!“

Jedinou podmínkou a zároveň zárukou naší jistoty je víra. „Věřte

v Boha, věřte i ve mne“, říká Pán Ježíš.

Je mnoho lidí, kteří věří, že je Bůh, ale své jistoty hledají v pomíjejících hodnotách tohoto světa.

Pán Ježíš však říká: „Věřte ve mne!“ Věřit v Ježíše znamená důvěřovat Mu a důvěřovat v Ježíše znamená brát Jeho Slova vážně, jen tak se dostaneme do nebe.

Často jsme však natolik zaneprázdněni starostmi o tento pozemský život, že myslit na ten nebeský nám už nezbyvá mnoho času.

Pán Ježíš však říká: „Hledejte nejprve Boží království a jeho spravedlnost a toto vše vám bude přidáno.“ (Mt 6,33)

Hledat Boží království znamená všechno dělat tak, aby naše činy nezarmucovali Ducha svatého. Hledat Boží království znamená mít v srdci Boží lásku a Boží pokoj a tuto lásku a pokoj šířit kolem sebe.

Není pochyb o tom, že náš spolubratr Pavel Boží království hledal a také jej našel. Jinak by nedokázal pečovat o tolik nemocných a starých lidí s takovou láskou.

Odešel smířený s Bohem, odešel do Jeho otcovské náruče.

Přesto se ptáme, proč právě on?

K této otázce bychom však měli přidat ještě jednu otázku: „Proč právě ne já?“

Pavlova předčasná smrt je pro nás obrovskou výzvou. On už svoje poslání na této zemi naplnil a my se ptáme samých sebe: „Jak plníme my naše poslání Bohem svěřené? Nevíme, kolik času nám ještě Bůh daruje. Využijme ho a „Hledejme nejprve Boží království a jeho spravedlnost,“ abychom mohli kolem sebe šířit Boží pokoj, Boží lásku a milosrdenství.

Jaroslav Krátka

Řádový den Karlovarské komendy.

Tradiční setkání členů Karlovarské komendy Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského se uskutečnilo 17. prosince 2018 v řádovém kostele sv. Michaela Archanděla ve Stráži nad Ohří.

Velitel komendy chev. Ivan Medek, KLJ, CMLJ, nejprve přivítal řádové bratry v čele s velkobailivem J. E. Ing. Davidem Miřejovským, KCLJ, a poté v krátkosti zhodnotil celoroční usilovnou práci členů komendy ve prospěch Řádu a především vyzdvihl spolupráci naší komendy s léčebným zařízením a hospicem REHOS v Nejdku. S velkým potěšením přijali členové naší komendy zprávu, že ředitelka tohoto zařízení, paní Olga Pištejová, DiS., se stala postulankou Řádu.

Po úvodním slově velitele komendy pokračovalo setkání ekumenickou bohoslužbou, kterou celebroidli P. Marek Hric z římskokatolické farnosti v Ostrově a ThMgr. Michal Šourek, ChLJ, farář sboru Českobratrské církve evangelické v Praze na Jižním Městě. Oba duchovní připomněli význam a odkaz Lazarova vzkříšení naším Pánem Ježíšem Kristem a vyzdvihli význam působení Řádu v minulosti a jeho nezastupitelnou roli v současném světě. Řádový den Karlovarské komendy byl završen slavnostní večeří členů komendy, jejich přátel a hostů. *Jiří Fresser*

Řádový den Východočeské komendy sv. Zdislavy

Adventní čas bývá již v plném proudu, když nám kalendář oznamuje svátek pro svatolazarské rytíře nejvýznamnější. Stejně jako další komendy v zemi České, tak i Východočeská komenda sv. Zdislavy z Lemberka se u příležitosti svátku sv. Lazara sešla 15.12.2018 k uctění památky tohoto světce a k bilancování své činnosti. Místem setkání byl

opět zámek rodu Bubna-Litic, jehož majitelé a správci, rodina Dujkova (potomci slavného rodu), nám umožňují již pátým rokem se v Doudlebcích nad Orlicí sejit, za což jim patří upřímné poděkování. Rok 2018 byl poznamenán přípravami na investituru, která se bude konat v květnu 2019 v sídelním městě Královéhradeckých biskupů (Mons. Mořic Pícha a Mons. Karel Otčenášek), kteří stáli v čele našeho řádu. Není proto náhodou, že se každoročního setkání naší komendy zúčastnili i členové Velké rady, aby jednali o přípravách investitury a předali ocenění řádu panu Dr. Ing. Samiru Masadovi ze Syrské arab-

ské republiky za zprostředkování svatolazarské pomoci trpícím lidem v Damašku. Po bilancování činnosti komendy, ale i přítomných četných hostů, byli oficiálně v komendě představeni noví postulanti Řádu pan Zdeněk Nováček, JUDr. Vít Bárta a Mgr. Karel Kouřil.

V čase poledním se přítomní odebrali ke společné mši svaté v zámecké Mariánské kapli, kterou celebroidl Mons. Jan Vokál s kaplanem naší komendy P. Janem Kunertem. Věřím, že tato mše se zapsala nesmazatelně do srdcí všech zúčastněných. Radost ze zvěstování narození našeho Pána Ježíše Krista byla patrná.

Po mši následoval společný oběd a vánoční atmosférou umocněné neformální posezení. Poselství tohoto slavného dne se nechá shrnout modlitbou z breviáře.

Bože, Tvůj Syn zpět k životu povolal sv. Lazara a s jeho sestrou Marií vedl k životu pro Tvou slávu. Nám s nadějí dáváš stále nové důkazy své lásky; pomáhej nám, abychom povzbuzení jejich příkladem a provázení jejich přímlovou věrně následovali Tvého jednorozeného Syna. Neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

Milan Volf

Výročí úmrtí císaře a krále Karla IV.

Večer 29. listopadu navštívila delegace Řádu tradičně Královskou hrobku v katedrále sv. Václava, Víta a Vojtěcha na Pražském hradě, aby položením kytice uctila památku Otce vlasti. Následovala zádušní mše sv. vedená farářem Ondřejem Pávkem.

Zdeněk Bohdanecký

Křtiny Alexandera Jana Bohdaneckého

Dne 9. září 2018 přijal při mši svaté v kostele Panny Marie Sněžné z rukou patera Bonaventury Ondřeje Čapka, OFM, svátost křtu Alexander Jan Křtitel Bertold Maria Bohdanecký. Blahopřejeme a vyprošujeme Boží požehnání.

redakce

Řádový den v Praze 17. 12. 2018

Komenda sv. Anežky spolu s Pražskou komendou slaví svátek našeho patrona každoročně v augustiniánském klášteře u sv. Tomáše na Malé Straně. Nejinak tomu bylo i tentokrát. Jako vždy jsme zahájili bohoslužbou. Pater Juan Provecho nám připomněl osobní přátelství Pána Ježíše Krista a svatého Lazara a vyzval nás, abychom jako lazariáni ve své spiritualitě na toto přátelství obzvláště pamatovali a vztahu s Pánem věnovali dostatek času i prostoru. Naším úkolem má být rovněž budování mostů mezi národy.

Po mši jsme pokračovali neformálním setkáním v refektáři kláštera. Nebyli jsme sami. Řádového dne se jako host zúčastnil také Ing. Samir Masad, CSc., pracovník syrské ambasády v ČR, který nám poděkoval za lazariánskou angažovanost pro pomoc Sýrii. Jako Řád nyní podporujeme prostřednictvím vzdálené adopce ještě sirotky v Malúle (mimo přímé podpory tří sirotčinců a domova pro seniory v Damašku) a drobným dílem i obnovu válkou poničeného tamního Institutu aramejštiny.

Dalším milým hostem byl velitel Prostějovské komendy PhDr. Marek Vařeka, PhD, KLJ. A přivítali jsme i naše bratry z Lazariánské pomocné služby Aleše Randla, Vladimíra Václava Karbusického a Mgr. Vojtěcha Pekárika, faráře CČSH v Prachaticích. Díky těmto našim bratřím LPS po letech povstala ze spánku. Své aktivity realizuje především v jižních Čechách. Kromě jiného úzce spolupracuje s hospicem Athelas v Písku. Setkání se jako vždy protáhlo do pozdních večerních hodin.

Zdeněk Bohdanecký

V Prachaticích mají kapli Svatého Lazara

Věřící Církve československé husitské v Prachaticích se po mnoho let scházeli ve vypůjčených kostelích. Chyběl jim vlastní svatostánek. S nástupem nového kněze Mgr. Vojtěcha Pekárika se farnost zaktivovala a rozhodla se vybudovat si místo, kde by se ve jménu Kristově věřící scházeli, který by byl prostorem, kde by mohli zakusit odpuštění, smíření a upokojení srdce. Ve farním domě proto s nesmírným úsilím farníků i díky pomoci plzeňského biskupství vznikla kaple. Za patrona kaple byl zvolen sv. Lazar z Betánie. Prachatická kaple je totiž zamýšlena kromě jiného jako prostor pro modlitby za nemocné a umírající. V rámci Církve československé husitské je to první kaple, která je zasvěcena patronovi našeho řádu. V neděli 27. ledna 2019 ji slavnostně vysvětil plzeňský biskup Filip Štojdil za účasti řady duchovních i ekumenických hostů. Kromě sester boromejek z blízkého hospice se vysvěcení kaple zúčastnila i delegace našeho Řádu, emeritní velkobailiv Aleš Bluma a velitel jihočeské

komendy Milan Kůzl. Přejeme Prachatickým, aby se splnila prosba, kterou při svěcení pronesl biskup Štojdil: "Zasvěcujeme Ti, Bože, tento dům modlitby, který nám bude připomínat Lazarovo vzkříšení. Dej, ať se stane duchovním domovem pro mnohé, posvátným místem, kde přebývá a roste víra, naděje a láska, kde budeme zakoušet uzdravení a smíření."

Aleš Bluma

Svěcení nových oltářů v Radhošti

Obec Radhošť se nenachází na Moravě, jak by se dle jména nabízelo, ale v Pardubickém kraji na Vysokomýtsku. Je to malická obec s bohatou historií. První zmínka je o tamější tvrzi Radhošť již z roku 1226 v listině Přemysla I. Otakara. Na půdorysu této tvrze stojí současný hospodářský dvůr, poblíž něhož stojí krásný barokní kostelík sv. Jiří z počátku 18. století. Kostelík býval v žalostném stavu, a tak byl v letech 2011-2012 kompletně zrekonstruován za pomoci dotačních titulů, které zařídili členové Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského, jmenovitě Mgr. Richard Andrlé-Sylor, KLJ a Augustin Karel Andrlé-Sylor, KCLJ-J. Pamětní deska na tento počín visí ve vstupní části kostela. Kostelík spravuje rodina Ochova, která ve vedlejší farní budově provozuje Soukromý dětský domov Markéta.

nátory oltářů byli členové komendy sv. Zdislavy Augustin Karel Andrlé-Sylor, KCLJ-J, a Jana Lorenz, CLJ. Není náhodou, že autorem oltářů byl pan Talacko, potomek starobylého rodu Talacků z Ještětic. Samotné svěcení následující po slavnostní mši provedl místní správce farnosti a člen naší komendy ThDr. Jan Kunert, SchLJ. Není třeba dodávat, že kostelík byl zcela zaplněn farníky, mezi nimiž nebylo možno přehlédnout zelené kříže našich spolubratří. Před samotným svěcením cfr. Andrlé přiblížil život obou dam, které se nesmazatelně zapsaly do historie Českých zemí. Taktéž seznámil přítomné se současným stavem procesu o blahorečení Elišky Přemyslovny a připomněl, že podle dostupných informací bude její oltář jediným známým oltářem v České republice a možná i na světě. Po slavnostním obřadu se účastníci slavnosti mohli oltáře prohlédnout blíže a posléze se sešli v místní Sokolovně k drobnému pohoštění a posezení v přátelském kruhu.

Milan Volf

Kázání Zdeňka Šorma z Ekumenické bohoslužby u PMS

Bratři a sestry,

slyšeli jsme teď tři biblické texty – z Deuteronomia, z listu Římanům a z evangelia podle Lukáše. Pokusím se je v kázání reflektovat všechny, ale hlavním motem celého týdne modliteb je závěr toho prvního: „Budeš usilovat o spravedlnost, a jen o spravedlnost.“

Sešli jsme se tu dnes u Panny Marie Sněžné k ekumenickým bohoslužbám. Sešli jsme se ve vědomí, že patříme k sobě a v touze po jednotě, o kterou chceme společně prosit.

Naše bohoslužby ale mají – jak jsem říkal – díky křesťanům z Indonésie, kteří je připravovali, jiné téma – úsilí o spravedlnost. A já si myslím, že je to tak dobře. Pravdivou jednotu vytváří společný zájem, společný cíl a pro jeho hledání je rozmanitost důležitá. Jednota pro jednotu může být nebezpečná, slepá a zhoubná. Může být jen zdrojem pýchy a bezmyšlenkovité všehoschopnosti.

To, že byli jedné myslí a jedné řeči, nečteme v bibli také pouze o prvokřesťanských sborech, které by nám mohli být vzorem, ale například i o stavitelích bábelské věže. Tam, kde se neozve nebo nepřipouští jiný názor, tam mohou naše ustrašenost nebo všehoschopnost vyrůst až do nebe. Bůh nás našťastí před jejich důsledky chrání naší rozdílností. To není vada, to není překážka, to je blahoslavená brzda, abychom se jednomyslně nerozjeli do horoucích pekel. Ta rozmanitost nutí domlouvat se, naslouchat si, ptát se, přemýšlet a hledat, protože v ní nic není samozřejmé.

A to se týká i té spravedlnosti, o kterou máme společně usilovat. Jaká je to vlastně spravedlnost? A jak o ní usilovat? Copak je to tak jasné?

Horlivých zastánců spravedlnosti je přece mnoho a často bojují právě proti sobě. Ve jménu spravedlnosti lze hájit leccos. I komunismus se přece zaštiťoval sociální spravedlností, a přitom šířil třídní nenávist a ospravedlňoval jí nehorázné bezpráví. A na druhou stranu se zabslutizované vlastnické právo stalo třeba obhajobou otroctví. Což není jen otázka historie. Ta otázka teď znovu ožívá třeba ve sporech o Žižkovskou kliniku. Je vlastnictví opravdu to jediné, co je třeba bez všech souvislostí ctít? A jak to s ním vlastně je? Slepou spravedlností lze zdůvodnit i bezohlednost, sobectví nebo iluze o hmotném zajištění života. To ostat-

ně připomíná už Lukášovo evangelium, z něhož jsme také četli.

O několik kapitol dál je známé podobení dvou bratrů o dědictví. Ten, jemuž bratr dědictví upřel, se obrací na Ježíše, aby mu zjednal spravedlnost. Ale Ježíš – kupodivu – jeho spravedlivý nárok jednoznačně odmítá řešit: „Človče, kdo mne nad vámi ustanovil soudcem nebo rozhodčím?!“ I spravedlivý nárok totiž může být jen projevem naprosto pomýleného pohledu na život.

Ono je asi třeba, abychom z toho biblického textu, který vybrali indonézští křesťané pro tenhle týden, zaslýchli něco víc než jenom tu výzvu k úsilí o spravedlnost. Nejspíš právě její kontext je pro ni zásadně důležitý. Ona je vlastně jen jeho dovětkem. Jeho hlavním obsahem jsou dva ze základních svátků božího lidu – slavnost týdnů a slavnost stánků.

Oba se týkají žní. Jde vlastně o dožínky, o úrodu. A jejich prvořadou náplní je radost. „Oddej se radosti!“, to je jejich základní výzva. „Budeš se radovat před Hospodinem, svým Bohem, na místě, které vyvolí.“ A nejen ty, ale i tvoje děti, i ti, kdo na tebe normálně pracují, i ti, kdo jsou odkázáni na tvou dobročinnost, dokonce i farář může a má všeho nechat a oddat se radosti. Pro všechny je tu pro ni zkrátka prostor.

Když jsme s kolegy faráři tenhle úryvek probírali, zaujalo tadyhle Jakuba, že podle něj stačí, aby se člověk ukázal v kostele třikrát za rok. To by asi mnohým v dnešní přezaměstnané době vyhovovalo. Má to ovšem jeden háček. Tady totiž není řeč o hodince bohoslužeb v neděli. Slavnost stánků trvala celý týden. Celých sedm dní má člověk všeho nechat a oddat se radosti. Nad tím by možná měli otázky i pravidelní účastníci bohoslužeb: Celých sedm dní se jen radovat? Ne, že bychom si to nepřáli, ale copak si to můžeme dovolit? Máme povinnosti, musíme pracovat. Z čeho bychom žili?

Ale právě o to asi jde, bratři a sestry. Jistěže oddat se cele radosti není jen tak. To je asi možné jen tehdy, když člověku dojde, že všechno nezáleží a nestojí jen na něm, že i tu možnost pracovat vlastně dostal, že i ta země, která rodí, je darovaná a úroda není potvrzením toho, jaký je kabříák, ale božího požehnání, boží štědrosti. Na důvěře k ní závisí ta možnost spočinout. Však ty svátky také připomí-

naly vyvedení z otroctví a dar země zaslíbené.

A tak to nebylo jen s Izraelem, tak je to i s námi. Kdepak bychom asi tak byli se vši svou aktivitou a produktivitou bez zázraku růstu a bez všeho, co jsme dostali? Copak my tvoříme z ničeho? A copak jsme i sami sebe, včetně našich schopností, nedostali? Spočinout a oddat se radosti to není nezodpovědná lehkomyšlnost, ale známka poctivé důvěry, která není slepá ani sklerotická, která nezapomíná, díky čemu žije.

A teprve v téhle souvislosti lze asi dobře pochopit a přijmout tu výzvu ke spravedlnosti. Pak za ní lze stěžít považovat třeba heslo „Každému podle jeho zásluh“, i když se někomu může zdát spravedlivé. Stěží nás také povede k bezohlednému soupeření a úzkostlivému domáhání se vlastních nároků. Spíš bude mít blízko k té solidaritě a štědrosti, ke kterým vybízí apoštol: „Sdílejte se s bratry v jejich nouzi, ochotně poskytněte pohostinství.“

Kdo ví, že sám ze štědrosti žije, ten má pochopení pro ty, kdo se bez ní neobejdou. A možná dospěje i k tomu, co v knize Deuteronomium těm svátkům předchází – totiž, že není spravedlivé dluhy jenom do mrtvé vymáhat, ale čas od času také odpustit a třeba i toho, co nám po právu patří, se kvůli svobodě druhých vzdát, protože de facto nikdo z nás není vlastník, ale pouze spravujeme, co nám bylo dáno a svěřeno.

Pravdivá spravedlnost, která odpovídá našemu postavení, nejenže vylučuje stranicí, úplatnost a převrácení práva, ale neobejde se bez této velkorysosti, sdílení a solidarity, které se neřídí jenom tím, co nám přijde oprávněné, ale které nehledí na zásluhu odráží milost a štědrost boží.

A dnešní evangelium k tomu ještě dodává: Ale pozor, nepopleťte si to jen se skupinovým sobectvím, ve kterém byste tu velkorysost rezervovali pouze pro své vlastní. Právě mezi těmi svými, domácími v něm Ježíš upozorňuje, že se tohle všechno netýká jenom ani předně našinců. Vdova ze Sarepty i Námán Syrský, které výslovně jmenuje, byli cizinci, pohané jako poleno, Námán byl dokonce papaláš, vojevůdce těch, kdo Izrael stále decimovali. A přesto právě jim se dostalo od Boha pomoci, i když bylo v jeho lidu jistě také mnoho potřebných. Boží dobrota nezná hranice ani protekce pro ty své.

Proto u té běžné lidské spravedlnosti, které je našinectví vlastní, vždycky narazí. Tehdy i dnes. Ale jinak to asi nejde. Pokud dáme důvěru Kristu, pak prostě nemůžeme dát za pravdu i „Slušným lidem“, kteří hájí pouze práva našinců, ať už jsou to podle nich Češi, křesťané nebo řádní občané. Láska, pokud to, jak píše apoštol, není jenom přetvářka, prostě nemůže jenom přizvukovat, aby byla s každým zadobře. „Ošklivte si zlo a lňte k dobrému“, předpokládá dost jasné vymezení, při kterém člověk musí jít s kůží na trh.

Však také celý ten úryvek z apoštolského listu začíná slovy: „Vybízím vás, bratři pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou obětí; to ať je vaše pravá bohoslužba.“

Tady v kostele mezi svými slouží spíš Bůh nám. Naše služba začíná až za jeho zdmi tou svatou nepřizpůsobivostí, která nepodlehne duchu doby a neomezí spravedlnost jen na svoje práva, ale bude vděčná a rozhodně žít ve prospěch druhých. K tomu jsme povoláni. Amen.

Když se Ježíš v nazaretské synagoze ujal čtení z proroků, nikomu to nepřípadalo divné. Měl na to právo jako všichni dospělí muži a Nazareťané mu tuto čest přenechali jako projev uznání. Byli rádi, že jejich kraji dělá čest. Ale on se nepřihlásil o čtení proto, aby si ověřil své postavení na žebříčku popularity, nýbrž proto, aby svým bývalým sousedům zjevil, kdo skutečně je. Podali mu svitek proroka Izajáše. Že ho Ježíš rozvinul právě na začátku 61. kapitoly, to už asi nebyla náhoda. Chtěl zjevit svůj program, říci, že přišel naplnit to, co prorok ve vidění zahlédl, že v něm to všechno začíná být na dosah.

Když skončil a posadil se, všichni s napětím očekávali, co jejich slavný rodák řekne. Oni přece vědí, že některé Boží sliby ještě čekají na naplnění. Ježíš je ale překvapí: „*Dnes se splnilo Písmo, které jste právě slyšeli!*“ Ne na konci věků, teď dožrál ten čas. Teď začíná nová Boží budoucnost a v ní se ty sliby plní. I ty sliby a naděje, které zůstávají jen nadějemi i po otevření mříží, po uzdravení nemocných, po pádu železných opon a totalit: jsou zajištěny, které nevyřeší amnestie, je lidská malost a marasmus, který neodcinkají klíče sametových revolucí: ochromení vůle, která nevnímá Boží lásku, posedlost nenávisti, která člověka ubíjí

a nedovolí mu rozvinout se. S Kristem přichází chvíle, kdy je svoboda možná. Kam on přijde, tam se dějí zázraky léta milosti.

Ježíš se dotkl citlivé struny. Všichni tehdy netrpělivě čekali příchod Božího království. S ním spojovali všechny své naděje a sny. A pak přijde někdo, kdo říká, že to všechno už se splnilo. Vždyť ještě nic nedokázal. Nikdo ho nezná. Nic nezměnil. Pár uzdravených přece ještě nic neznamená. Budeme-li poctiví, musíme přiznat, že i my někdy uvažujeme podobně. Ježíš v nás vzbudil veliké naděje. Ale když jsme v něho uvěřili, nic zásadního a převratného se vlastně nestalo. Naše problémy se většinou nevyřešily. Svět kolem nás se nezměnil. Kolem je přece tolik trápení a nespravedlnosti. Lidé dál trpí a umírají a svět Boha odmítá. Naše modlitby často zůstávají nevyslyšené. A přece se něco děje. Tam, kde lidé věří, že v Ježíši Kristu s námi jedná Bůh, tam se už dnes dějí veliké změny. Boží království nepřijde tak, jako přichází změna počasí. Království Boží už bylo zaseto! Není sice ještě čas sklízeti, ale všude kolem už se něco zelená. Víra v Ježíše Krista dává člověku viditelnou a hmatatelnou radost, odvahu, sílu. Evangelium o Boží lásce je svou povahou duchovní a neviditelné. Ale změny, které ve světě pů-

sobí, jsou vidět a slyšet velmi dobře. Že těm, které každý odstrkuje, těm, kteří nemohou být ničím víc než bezejmennou masou, on přináší důstojnost, vysvobození. Že přišel ukončit nesmyslná nepřátelství a vrátit volnost jejich obětem. Ale nejen to. Přichází otevřít budoucnost zoufalým, zraněným, otráveným a uštváným. Přišel nabídnout vysvobození ze slepoty všem, kdo nyní nemají oči k vidění. Přišel vyhlásit léto milosti Hospodinovy, v němž Bůh napravuje život svým odupuštěním.

Kdo by rád neslyšel, že se všechno od základu změní k lepšímu. Nazareťáci souhlasili, ale souhlas není víra. Když pak čteme dál, už se jim nechce líbit, že jim to říká jeden z nich, někdo, kdo vypadá tak obyčejně. Že Bůh je svobodný, že nedělá zázraky, aby byli lidé nuceni uvěřit, ale dělá velké věci jen tam, kde je mu důvěra nabídnuta bez podmínek. Za to je Ježíš málem lynčován, ale ti, kdo se k tomu lynči chystají, netuší, že i to všechno k uskutečňování Božích cílů patří.

I nám se může stát, že se pro samé předsudky mineme s něčím životně důležitým. I nám se může stát, že nedovolíme našim bližním, aby nám byli tím, k čemu nám je Bůh poslal, protože je zaženeme do nějaké škatulky, která na ně možná seděla před lety, ale z níž

oni už dávno vyrostli. Může se nám dokonce stát, že nepoznáme Boha, když bude skutečně blízko, protože budeme mít plnou hlavu svých představ, jak musí vypadat a co musí dělat. „*Duch Hospodinův je nade mnou; proto mne pomazal*“ – tahle slova jsou slovy naděje i pro naši současnost a budoucnost a pro každého z nás. Nečekej na něco, co přijde někdy jednou, dnes se to děje a ty u toho smíš být, ty k tomu smíš připojit svoje chabé síly. My jsme posláni, abychom šířili to, co už je vybojováno a dokonáno naším Pánem. Ale podobně jako on jsme vysláni do světa, mezi ty, kteří se Bohu odcizili. A tomuhle světu máme ohlásit, že staré věci pominuly. Že svět a člověk mají velikou naději. Že Bůh o nás stojí. Že vstupuje do našich příběhů a jeho blízkost nám dává naději i tam, kde už se nedá nic čekat. Blízkost Božího království, to nejsou jen slova - informace, ale něco skutečného, co zasahuje naše životy a proměňuje je, uzdravuje, křísí, očisťuje. Ježíš nás neposílá jenom vykládat o království, ale také to království přibližovat, dávat lidem zažít setkání s uzdravující Boží milostí. A nezařadit se ani před infekcí zla, která se snad zdá být nevyléčitelná. Království Boží je díky Ježíšovi blízko a právě toto jsou znamení jeho blízkosti.

Týden modliteb za jednotu křesťanů, 18. – 25. 1. 2019 „Budeš usilovat o spravedlnost, a jen o spravedlnost“

Tato slova z 16. kapitoly 5. Mojžíšovy knihy byla ústředním mottem letošního Týdne modliteb za jednotu křesťanů. Jeho program tentokrát připravili křesťané v Indonésii. Stalo se dobrou tradicí, že do akcí tohoto týdne se každoročně zapojují členové našeho Řádu.

V Praze jsme se zúčastnili dvou shromáždění. V pondělí 21. ledna proběhla bohoslužba v kapli sv. Archanděla Michaela v klášteře františkánů u Panny Marie Sněžné na Jungmannově náměstí. Kromě našich hostitelů – bratří františkánů se na bohoslužbě podíleli duchovní Českobratrské církve evangelické, Církve československé husitské, Evangelické církve metodistické a Církve bratrské. Kázáním posloužil Mgr. Zdeněk Šorm, farář sboru ČCE na Královských Vinohradech. Naši řádoví spolupráťáci pronesli přímluv-

né modlitby. Následujícího dne jsme se v podvečer setkali v kostele sv. Václava Církve čs. husitské v Resslově ulici. Kromě hostitelské církve se na bohoslužbě podíleli duchovní Římskokatolické a Starokatolické církve. Bohoslužbu doprovázela zpěvem pěvecký sbor Notre Dame z farnosti Matky Boží před Týnem. Kazatelem byl emeritní starokatolický biskup Mgr. Dušan Hejbal. Biblické texty k pochopení širšího kontextu možno vyhledat: Dt 16, 11-20, Ř 12, 1-13, L 4,14-21. Přímluvy a obě homilie uvádíme v příloze. Prosíme Pána, aby se spolupráce mezi křesťany různých denominací neomezovala na tento týden, ale aby se stala samozřejmostí každý den v roce. Ve společných modlitbách, ve službě potřebným i v našem běžném životě.

Vladimír Němec

P: Přednesme nyní Pánu své prosby za církev i za potřeby celého lidstva.

L: Ze všech ostrovů i moří

klaníme se tobě, Bože, Stvořiteli všeho života.

Ze všech hor a údolí

chválíme tě, Bože, Spasiteli světa.

Jazyky všech národů

děkujeme ti, Bože, Utěšiteli těla i duše.

Přicházíme před tebe se svými břemeny i nadějemi.

Prosíme tě dnes:

V: Vyslyš, Bože, naše prosby a daruj nám svou lásku.

L: Prosíme za všechny, kdo jsou

obklopeni nespravedlností.

Dej nám odvahu, ať jim pomáháme

pozvednout hlas

a posílujeme jejich naději.

Prosíme také za ty, kdo se nespravedlnosti dopouštějí.

Dej, ať tvá dobrota naplní naše

srdce a učiní z nás nástroje svobody

a pokoje.

Prosíme za všechny instituce i jed-

notlivce, kteří usilují o spravedlnost.

Kež vždy jednáme spravedlivě podle tvého slova.

Prosíme tě dnes:

V: Vyslyš, Bože, naše prosby a daruj

nám svou spravedlnost.

L: Prosíme za viditelnou jednotu

církve.

Ved' nás, ať uskutečňujeme Ježí-

šovu prosbu, abychom byli jedno,

a společně se snažíme zjevovat tvé

království.

Prosíme tě dnes:

V: Vyslyš, Bože, naše prosby a daruj

nám nadšení pro jednotu.

L: Děkujeme ti za množství barev,

kultur a zvyků, které tvoří tento náš

svět. Navzdory všem odlišnostem nás

sjednot' ve své lásce

a pomáhej nám, abychom se společ-

ně zastávali života

a přetvářeli tento svět ve spravedlivý

a pokojný domov pro celé lidstvo.

Prosíme tě dnes:

V: Vyslyš, Bože, naše prosby a daruj

nám svůj pokoj.

Vernisáž v Divadle Na Prádle

Paní Zdeňka Josefina Trnečková je svébytnou autorkou postsurrealistické orientace. Narodila se 12. srpna 1975 v Prostějově, kde také převážně žije a tvoří. Vystudovala Gymnázium Jiřího Wolker a byla zde jedním ze zakládajících členů výstavní galerie Artium liberalium.

Do výtvarného dění regionu vstoupila ve druhé polovině 90. let. Její tvorbu charakterizují zneklidňující až provokující kompozice přírodních motivů, kosmických procesů a transformací bytostí do zvláštních forem, odmítajících perspektivu. Její kresby a malby zachovávají svůj impulsivní charakter uvolněného toku představ v zobrazení proměn hmoty a figury pomocí vlnivých linií, často s cudně erotizující tematikou.

Složitě obrazové kompozice buduje způsobem rafinovaného vrstvení řady symbolických

prvků fantaskní povahy, které zpravidla postupují ústřední figurální osnovou.

Obrazy Zdeňky Trnečkové jsou od jiných snadno rozeznatelné pro jejich nevšední osobité prvky hlubokého duchovního rozměru. Svým dílem vzbuzuje respekt jak u přátel, tak i u znalců výtvarného umění. Její tvorba je představena v reprezentativní publikaci **FIGURÁLNÍ TVORBA UMĚLCŮ OLOMOUCKÉHO KRAJE**, vydané

v roce 2010 Agenturou GALIA v Olomouci. Jako partnera pro svou nejnovější výstavu v Divadle Na Prádle si paní Trnečková vybrala náš Řád. 26. března jsme se v podvečer sešli v galerii divadla. Výstavu zahájil náš kancléř Ing. Ondřej Farka, KLJ. Pak promluvil autorka o své tvorbě. A poté jsme si již v klidu mohli prohlédnout každý jednotlivý obraz. Samozřejmě ne každý všemu rozuměl. Autorka ochotně a zasvěceně odpovídala na naše dotazy.

Zbývá dodat, že autorka se stala postulantkou našeho Řádu.

Vladimír Němec (s použitím internetových zdrojů <http://www.obrazytrneckova.cz/index.php>)

Notebook pro Agripu

Zmých studijně misijních cest po Africe jsem si přivezl mnohá přátelství. Jedním z nich je také přátelství s učitelem pre-school Agrippou Tirigu, jinak také vynikajícím sochařem z komunity Tengenenge. A právě tento člověk se na mne obrátil koncem roku 2018 s prosbou o pomoc z občanskými nepokoji zmítaného Zimbabwe.

Ukradli mu počítač, který sloužil mimo jiné pro udržování kontaktu jeho vesnice s okolím a prodejem soch (tím se vesnice Tengenenge živí a některé skvosty můžete vidět např. v expozicích Botanické zahrady v Praze). Pod patronací Řádu jsme udělali malou sbírku na konkrétní projekt - notebook pro

Agripu. Jeden z přátel nám dal k dispozici velmi dobrý repasovaný notebook jen za cenu materiálu, přidal programovou výbavu v angličtině a stroj vyzkoušel. Začátkem roku do Zimbabwe odletěl další z přátel, aby při své misi, při které projížděl přes Tengenenge, notebook osobně předal (jiná varianta doručení není možná).

Práce nás všech byla požehnána a přes mnoho peripetií se notebook podařilo Agripovi předat. Děkujeme spolubratřím, kteří se účastnili, stejně jako několika dárcům, které jsem nikdy osobně nepotkal a kteří přispěli na základě sdílení projektu na sociálních sítích.

Vojtěch Měřička

Ukázka z tvorby Zdeňky Trnečkové.

Velitel Prostějovské komendy PhDr. Marek Vařeka, PhD., KLJ, nás zve na výstavu do Masarykova muzea v Hodoníně.

